

Datum van
inontvangstneming

:

26/10/2017

Zaak C-567/17

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

26 september 2017

Verwijzende rechter:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

18 september 2017

Verzoekster en appellante:

„Bene Factum” UAB

Verweerder en geïntimeerde:

Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(hoogste bestuursrechter, Litouwen)

BESLISSING

van 18 september 2017

Vilnius

Een kamer van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (hoogste bestuursrechter, Litouwen) [OMISSIS]

heeft zich, ter zitting van deze rechterlijke instantie in een schriftelijke beroepsprocedure, gebogen over het bestuursrechtelijke hoger beroep van de besloten vennootschap „Bene Factum” tegen het vonnis van de Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionale bestuursrechter Vilnius, Litouwen) van 15 februari 2016 in de bestuursrechtelijke zaak betreffende de door verzoekster, de besloten vennootschap „Bene Factum”, tegen verweerder, Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(nationale belastingdienst bij het ministerie van Financiën van de Republiek Litouwen), ingestelde vordering tot nietigverklaring van besluiten.

De kamer

heeft het volgende vastgesteld:

I.

1. Verzoekster, de besloten vennootschap „Bene Factum” UAB (hierna: „Bene Factum’ UAB” of „verzoekster”), heeft bij de Vilniaus apygardos administracinis teismas (regionale bestuursrechter Vilnius, Litouwen) een vordering ingesteld tot nietigverklaring van besluit nr. (24.6-31-5)-FR0682-369 van verweerder, Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (nationale belastingdienst bij het ministerie van Financiën van de Republiek Litouwen; hierna: „verweerder” of „nationale belastingdienst”), van 12 juni 2015 betreffende de goedkeuring van een belastingcontrolerapport (hierna: „litigieus besluit”) en van besluit nr. S-160(7-156/2015) van de Mokestinų ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (belastinggeschillencommissie die ressorteert onder de regering van de Republiek Litouwen; hierna: „belastinggeschillencommissie”), van 7 september 2015, waarbij het litigieuze besluit is bevestigd.
2. Verweerder heeft de rechter verzocht om afwijzing van de vordering.

II.

3. Bij vonnis van 15 februari 2016 heeft de Vilniaus apygardos administracinis teismas de vordering van verzoekster ongegrond verklaard.

III.

4. Verzoekster heeft hoger beroep ingesteld en daarbij verzocht de uitspraak van de Vilniaus apygardos administracinis teismas van 15 februari 2016 te vernietigen en een nieuwe uitspraak te wijzen waarbij haar vordering wordt toegewezen. Tevens verzoekt verzoekster om een prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie voor een uitlegging van de in deze zaak toepasselijke bepalingen van het Unierecht.

[Or. 2]

5. In antwoord op verzoeksters hoger beroep heeft verweerder [OMISSIS] verzocht dat beroep te verwerpen en het vonnis van de rechter in eerste aanleg in stand te laten.

De kamer

oordeelt als volgt:

IV.

6. In de onderhavige zaak rijst een vraag over de uitlegging en toepassing van het Unierecht. Daarom is het noodzakelijk het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) te verzoeken om een prejudiciële beslissing [OMISSIS]
7. [OMISSIS] [kwesties betreffende nationale procedureregels]

Kern van het geschil en relevante feiten

8. In de onderhavige zaak bestaat een geschil over verweerders litigieuze besluit [OMISSIS], waarbij aan verzoekster een naheffingsaanslag is opgelegd ten belope van 13 343 649,35 EUR aan accijnzen, vermeerderd met een bedrag van 4 585 984,17 EUR aan verdragingsrente over de verschuldigde accijnzen, alsmede een accijnsboete van 1 334 365 EUR (10 %), wegens de invoer van ethylalcohol in de Republiek Litouwen tijdens de periode van 1 januari 2009 tot en met 31 december 2014.
9. In dit verband staat in casu vast dat in de litigieuze periode (2009 tot en met 2014) verzoekster (een in Litouwen gevestigde onderneming die onder meer cosmetica en producten voor persoonlijke verzorging produceert en verhandelt) voor handelsdoeleinden mondwater en cosmetische alcohol – onder verschillende benamingen – in de Republiek Litouwen heeft ingevoerd, die zij kocht van een onderneming in de Republiek Polen (hierna: „litigieuze producten”).
10. Deze goederen (producten) werden in verzoeksters opdracht vervaardigd door de Poolse onderneming. In deze zaak is voldoende bewijs verzameld waaruit blijkt dat „Bene Factum” UAB zeggenschap had over de productieprocessen (in die zin dat zij besliste over de samenstelling van de producten en over het uiterlijk van verpakkingen en etiketten). Daarnaast waren de vervaardigde litigieuze producten uitsluitend voor verzoekster bestemd en voorzien van haar handelsmerk „BF cosmetics”.
11. De ethylalcohol in deze producten was overeenkomstig de voorschriften van de Republiek Polen gedensureerd (een giftige stof, te weten isopropylalcohol, was ter denaturering toegevoegd) toen die producten in die lidstaat in het vrije verkeer werden gebracht. Dit feit is tussen partijen niet in geschil en wordt ook bevestigd door het in deze zaak verzamelde bewijs. Bijgevolg heeft verzoekster – die zich daarvoor beriep op bepalingen van nationaal recht – geen aangifte gedaan van de invoer van deze goederen in de Republiek Litouwen en geen accijnzen betaald over de overeenkomstig de voorschriften van de Republiek Polen gedensureerde ethylalcohol die zich in die goederen bevond.
12. De nationale belastingdienst heeft bij verzoekster met betrekking tot de litigieuze periode een belastingcontrole uitgevoerd, waarvan de resultaten zijn neergelegd in belastingcontrole rapport nr. FR0680-229 van 13 april 2015. Uit dit rapport blijkt onder meer dat de litigieuze producten die door verzoekster waren ingevoerd en geleverd, werden verkocht door verschillende groot- en

detailhandelondernemingen, daaronder begrepen ondernemingen die kiosken (stalletjes) exploiteren. Bij deze kiosken (stalletjes) werden de betrokken goederen hoofdzakelijk verhandeld om ze te verkopen als roesopwekkende alcoholhoudende drank. De kamer merkt op dat het een algemeen bekend feit is dat geen bewijs behoeft [artikel 58, lid 1, van de Administracinių bylų teisenos įstatymas (wet betreffende bestuursrechtelijke procedures)] dat in Litouwen bepaalde personen (meestal alcoholisten en/of personen met een zeer laag inkomen alsook sommige daklozen) producten als de litigieuze producten consumeren wegens de roesopwekkende werking ervan, dat wil zeggen zij kopen deze producten om ze als alcoholhoudende drank te nuttigen. Na onderzoek van het dossier twijfelt de kamer er niet aan dat verzoekster wist (of zonder meer behoorde te weten) dat de in haar opdracht geproduceerde en ingevoerde litigieuze producten (of een gedeelte daarvan) door een bepaalde groep personen als alcoholhoudende drank werden (en worden) geconsumeerd.

[Or. 3]

13. Dienaangaande heeft de belastingdienst betoogd dat verzoekster had nagelaten daadwerkelijk (actief) op te treden om de consumptie van de door haar ingevoerde litigieuze producten als alcoholhoudende drank te voorkomen. De kamer is het eens met de beoordeling dat onder meer de door verzoekster gekozen etikettering (bijvoorbeeld de vermelding van het alcoholpercentage), de toevoeging van smaakstoffen (aroma's) aan de litigieuze producten (het gebruik van kruiden), het feit dat de ethylalcohol in kwestie niet is gedenatureerd overeenkomstig de Litouwse rechtsvoorschriften (zoals gezegd werden de producten in opdracht geproduceerd en waren zij in hoofdzaak bestemd voor de verkoop in Litouwen), de lage verkoopprijs en andere vastgestelde omstandigheden kunnen worden aangemerkt als factoren die ertoe bijdragen dat de litigieuze producten worden genuttigd als alcoholhoudende drank. Wel moet worden benadrukt dat verzoekster deze producten niet zelf leverde (sleet) aan de eindverbruikers, onder wie de personen die deze producten als alcoholhoudende drank nuttigden.
14. Tevens merkt de kamer op dat in de onderhavige zaak niet kan worden aangenomen (redelijkerwijs kan worden afgeleid) dat de personen die de litigieuze producten kochten (kopen) om deze als alcoholhoudende drank te consumeren, niet wisten (weten) dat zij mondwater of cosmetische alcohol kochten (kopen), dat wil zeggen in dit geval zijn er geen aanknopingspunten voor de vaststelling dat de kopers niet wisten (niet konden weten) dat zij cosmetica en producten voor persoonlijke verzorging kochten en niet alcoholhoudende drank. Niettemin kan in dit stadium van de behandeling van de zaak redelijkerwijs worden geconcludeerd dat verzoekster niet alleen wist dat de door haar in Litouwen ingevoerde litigieuze producten (of een gedeelte daarvan) door bepaalde personen werden geconsumeerd als alcoholhoudende drank, maar daarmee tevens kennelijk rekening hield toen zij die producten vervaardigde of daartoe de opdracht gaf.
15. Op basis van een beoordeling van de tijdens de belastingcontrole vastgestelde en in het belastingcontrolerapport opgenomen feiten is verweerder – die zich in dit

verband onder meer heeft beroepen op het in het nationale recht toegepaste beginsel van inhoud boven vorm („substance over form”) – tot de slotsom gekomen dat de litigieuze producten die door verzoekster in de periode van 2009 tot en met 2014 in de Republiek Litouwen zijn ingevoerd, bestemd waren om door personen te worden geconsumeerd als voedingsmiddelen (alcoholhoudende drank), zodat de ethylalcohol in die producten aan accijns onderworpen was. Bijgevolg is verzoekster bij het litigieuze besluit aangeslagen en is haar de betaling van accijnzen en daarmee samenhangende bedragen opgelegd.

16. Na onderzoek van het aan de verzoeken van „Bene Factum” UAB ten grondslag liggende belastinggeschil hebben de belastinggeschillencommissie en de Vilniaus apygardos administracinis teismas het besluit van de centrale belastingdienst bevestigd en de verzoeken ongegrond verklaard.

Relevante bepalingen van nationaal en Unierecht

17. Artikel 27, lid 1, punt 1, van de Lietuvos Respublikos akcizų įstatymas (Litouwse wet op de accijnzen; tenzij anders vermeld, wordt hierna verwezen naar de versie zoals gewijzigd bij de wet nr. X1-722 van 1 april 2010) bepaalt dat vrijstelling van accijns wordt verleend voor „ethylalcohol die erkend is als gedenatureerde, van accijns vrijgestelde ethylalcohol”. Ingevolge artikel 28, lid 1, van die wet geldt vrijstelling van accijns voor ethylalcohol die overeenkomstig de voorschriften van de betrokken lidstaat gedenatureerd is en aangewend wordt voor de vervaardiging van non-foodproducten, waarvoor een accijnsvrijstelling geldt krachtens artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken (hierna: „richtlijn 92/83”). In wezen identieke bepalingen zijn neergelegd in artikel 26, lid 1, van de wet op de accijnzen die van kracht was tot 20 april 2010 (versie zoals gewijzigd bij wet nr. IX-1987 van 29 januari 2004).
18. Op grond van punt 3.3 van de 1992 m. spalio 19 d. Tarybos direktyvos 92/83/EEB dėl akcizų už alkoholį ir alkoholinius gėrimus struktūrą suderinimo 27 straipsnio 1 dalies b punkto taikymo Lietuvos Respublikoje taisyklės (voorschriften inzake de toepassing in de Republiek Litouwen van artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken; hierna: „voorschriften”), goedgekeurd bij besluit nr. 902 van de regering van de Republiek Litouwen van 13 juni 2002 (tenzij anders vermeld, wordt verwezen naar de versie zoals gewijzigd bij regeringsbesluit nr. 927 van 17 augustus 2011), „moet enkel vrijstelling van accijns worden verleend voor gedenatureerde ethylalcohol die afkomstig is uit een andere lidstaat van de Europese Unie, indien deze [...] zich bevindt in non-foodproducten en de gedenatureerde ethylalcohol in de lidstaat waaruit deze non-foodproducten afkomstig zijn, accijnsvrij mag worden aangewend voor non-foodproducten”. Een identieke bepaling was ook vervat in punt 5.3 van de voorschriften in de versie ervan die van kracht was tot

18 augustus 2011 (versie zoals gewijzigd bij regeringsbesluit nr. 261 van 14 maart 2007).

[Or. 4]

19. Krachtens artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83 (PB 2015, L 60, blz. 70 [rectificatie betreffende de Litouwse tekst]) moeten de lidstaten voor de onder deze richtlijn vallende producten [OMISSIS] vrijstelling verlenen van de geharmoniseerde accijns – op de voorwaarden die zij vaststellen voor de juiste en eenvoudige toepassing van deze vrijstellingen en ter voorkoming van fraude, ontwijking of misbruik – wanneer zij zowel gedenatureerd zijn overeenkomstig de voorschriften van een lidstaat als worden aangewend voor de vervaardiging van niet voor menselijke consumptie bestemde producten.
20. Artikel 27, lid 5, van richtlijn 92/83 luidt: „Indien een lidstaat van oordeel is dat een product waarvoor ingevolge lid 1, onder a) of b), vrijstelling is verleend, leidt tot fraude, ontduiking of misbruik, mag hij weigeren vrijstelling te verlenen of de reeds verleende vrijstelling intrekken. De lidstaat stelt de Commissie hiervan onverwijld in kennis. De Commissie deelt deze kennisgeving binnen één maand na ontvangst aan de overige lidstaten mede. Een definitief besluit wordt vervolgens genomen volgens de procedure van artikel 24 van richtlijn 92/12/EEG. De lidstaten behoeven een dergelijk besluit niet met terugwerkende kracht toe te passen.”

Toepassing en uitlegging van artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83

21. De kamer constateert om te beginnen dat – zoals blijkt uit artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83 en de nationale bepalingen ter omzetting daarvan – de ethylalcohol in kwestie moet worden vrijgesteld van accijns indien aan de volgende twee cumulatieve (naast elkaar bestaande) voorwaarden is voldaan: (i) de ethylalcohol is gedenatureerd overeenkomstig de voorschriften van een lidstaat en (ii) wordt aangewend voor de vervaardiging van niet voor menselijke consumptie bestemde producten.
22. In de onderhavige zaak is vastgesteld – door partijen wordt niet betwist – dat de ethylalcohol in de litigieuze producten gedenatureerd was overeenkomstig de vereisten (voorschriften) van de Republiek Polen. Voorts kan op grond van de in deze zaak vergaarde gegevens niet worden betwijfeld dat die producten in Polen accijnsvrij in het vrije verkeer zijn gebracht, en dat zij buiten een accijnsschorsingsregeling om in Litouwen zijn ingevoerd. Verzoekster en verweerder verschillen evenwel in wezen van mening over de vraag of de litigieuze producten voldoen aan de tweede voorwaarde, dat wil zeggen over de vraag of zij al dan niet voor menselijke consumptie bestemd zijn.
23. In dit verband merkt de kamer op dat – zoals valt te lezen in de eerste en de vierde overweging van richtlijn 92/12/EEG van de Raad van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsproducten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop (hierna: „richtlijn 92/12”) – de

totstandbrenging en de werking van de interne markt het vrije verkeer van goederen, daaronder begrepen accijnsgoederen, impliceren, alsmede een in alle lidstaten gelijke regeling van de verschuldigdheid van de accijnzen. In dezelfde zin vermeldt de derde overweging van richtlijn 92/83 dat het voor de goede werking van de interne markt van belang is dat voor alle betrokken producten gemeenschappelijke definities worden vastgesteld. Volgens de negentiende overweging van deze richtlijn is het noodzakelijk om op het niveau van de Europese Unie de gronden vast te stellen voor de vrijstelling van accijnzen die van toepassing is op goederen die tussen de lidstaten worden vervoerd. Het Hof heeft geoordeeld dat met het oog op de verwezenlijking van deze doelstellingen de bepaling van de accijnsgoederen en de toepassing van de vrijstellingen uniform moeten gebeuren binnen de Europese Unie, bij gebreke van uitdrukkelijke andersluidende bepalingen. De uniforme toepassing van de bepalingen van richtlijn 92/83 brengt met zich mee dat wanneer een lidstaat een product al dan niet onderwerpt aan accijns of van accijns vrijstelt, dit in beginsel door de andere lidstaten moet worden erkend. Bij een andere uitlegging zou afbreuk worden gedaan aan de verwezenlijking van het door richtlijn 92/83 nagestreefde doel en zou het vrije verkeer van goederen kunnen belemmerd (arrest van 9 december 2010, Repertoire Culinair, C-163/09, EU:C:2010:752, punten 38-42). Tevens zij opgemerkt dat de vrijstelling van de in artikel 27, lid 1, van richtlijn 92/83 bedoelde producten de regel is, en de weigering ervan de uitzondering (arrest van 19 april 2007, Profisa, C-63/06, EU:C:2007:233, punt 18).

24. Dit betekent dat het begrip „niet voor menselijke consumptie bestemde producten” in artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83 een juridische categorie van het Unierecht is die in alle lidstaten op uniforme wijze moet worden uitgelegd en toegepast.
25. Bovendien zij erop gewezen dat de bij deze bepaling van richtlijn 92/83 aan de lidstaten verleende bevoegdheid om voorwaarden vast te stellen „voor de juiste en eenvoudige toepassing van deze vrijstellingen en ter voorkoming van fraude, ontwijking of misbruik”, niet kan afdoen aan **[Or. 5]** het *onvoorwaardelijke* karakter van de in deze bepaling bedoelde vrijstellingsverplichting (arresten van 9 december 2010, Repertoire Culinair, C-163/09, EU:C:2010:752, punten 50 en 52, en 7 december 2000, Italië/Commissie, C-482/98, EU:C:2000:672, punt 50). Artikel 27, lid 1, van richtlijn 92/83 heeft tot doel de weerslag van de accijns op alcohol als tussenproduct in de samenstelling van andere commerciële of industriële producten te neutraliseren (arrest van 19 april 2007, Profisa, C-63/06, EU:C:2007:233, punt 17), terwijl artikel 27, lid 1, onder a) en b), van die richtlijn, met betrekking tot alcohol die volledig is gedensureerd overeenkomstig de voorschriften van een lidstaat en tot gedensureerde alcohol die wordt aangewend voor de vervaardiging van niet voor menselijke consumptie bestemde producten, alcohol van de geharmoniseerde accijns vrijstelt, zelfs wanneer deze alcohol niet wordt gebruikt als tussenproduct in de samenstelling van andere producten (arrest van 15 oktober 2015, Biovet, C-306/14, EU:C:2015:689, punt 22).

26. Uit het Unierecht en/of de rechtspraak van het Hof kan niet duidelijk worden opgemaakt wat voor de toepassing van artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83 wordt bedoeld met „niet voor menselijke consumptie bestemde producten”. De kamer is van mening dat het feit dat (de inhoud van) dit begrip op een uniforme wijze moet worden uitgelegd in alle lidstaten, terwijl de betrokken bepaling voorziet in een onvoorwaardelijke grond voor vrijstelling van accijns, in het bijzonder doet vermoeden dat moet worden nagegaan wat het in de eerste plaats (primair) beoogde gebruik van het product in kwestie is. Tevens dient ervan te worden uitgegaan dat het feit dat een bepaald product waarin gedenatureerde ethylalcohol wordt aangewend als tussenproduct, door sommige personen wordt gebruikt op een wijze die niet overeenstemt met het primair (in de eerste plaats) beoogde gebruik van dat product, niet relevant behoort te zijn voor de toepassing van artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83. Enige andere vaststelling zou niet alleen neerkomen op een extra, niet in die richtlijn gestelde voorwaarde voor accijnsvrijstelling op de betrokken grond, maar ook een duidelijke belemmering vormen van het vrije verkeer van de betrokken producten tussen de lidstaten, die niet strookt met de bovengenoemde doelstellingen van harmonisering van de in de lidstaten geheven accijnzen.
27. Wat de onderhavige zaak betreft, is opgemerkt dat de ethylalcohol die zich in de betrokken producten bevindt (bevond), gedenatureerd was door toevoeging van een – voor de menselijke gezondheid schadelijke – giftige stof, te weten isopropylalcohol. In dit verband zij eraan herinnerd dat denaturering een bewerking is waarbij de alcohol giftig wordt gemaakt door de doelbewuste toevoeging van bepaalde stoffen, zodat hij niet meer opnieuw voor voedingsdoeleinden kan worden omgezet (arrest van 21 december 2001, Evroetil C-503/10, EU:C:2011:872, punt 60). In het licht van dit feit en gelet op het dossier van de zaak staat het voor de kamer in de onderhavige zaak buiten kijf dat de litigieuze producten in de eerste plaats (primair) zijn bestemd om te worden gebruikt als cosmetica en producten voor persoonlijke verzorging. Het lijkt evenmin twijfel dat de personen die deze producten aanschafte wegens de roesopwekkende werking ervan, wisten (zonder meer hadden moeten weten) dat zij specifiek cosmetica en producten voor persoonlijke verzorging kochten en als alcoholhoudende drank nuttigden.
28. In de onderhavige zaak staat evenwel ook vast dat verzoekster, toen zij de opdracht gaf tot het vervaardigen van de litigieuze producten in Polen en deze producten invoerde in Litouwen, wist (absoluut had moeten weten) dat die producten door bepaalde personen (kunnen) worden geconsumeerd wegens de roesopwekkende werking ervan (consumptie als alcoholhoudende drank). In dit stadium van de behandeling van de zaak kan redelijkerwijs worden aangenomen dat „Bene Factum” UAB – die als klant zeggenschap had over de vervaardiging van de litigieuze producten – rekening hield met het feit dat deze producten in Litouwen door de betrokken personen worden geconsumeerd (zie punt 13 van de onderhavige beslissing).

29. Zoals hierboven is opgemerkt, heeft verweerder de litigieuze producten in de onderhavige zaak aangemerkt als voedingsmiddelen en bijgevolg besloten accijnzen te heffen over alle door verzoekster in de periode van 2009 tot en met 2014 ingevoerde producten, dat wil zeggen hij was in wezen van mening dat niet voldaan was aan een van de in artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83 vastgestelde dwingende vereisten voor de vrijstelling van accijns, aangezien de ingevoerde producten waren bestemd voor menselijke consumptie. De centrale belastingdienst betwist niet dat de litigieuze producten bij de vrijgave ervan voor het vrije verkeer en bij de invoer ervan uit de Republiek Polen waren gedenatureerd in overeenstemming met de voorschriften van deze lidstaat.
30. Tevens zij erop gewezen dat dit standpunt van de belastingdienst betekent dat in de onderhavige zaak niet wordt uitgegaan van de uitzondering van artikel 27, lid 5, van richtlijn 92/83.
31. Bijgevolg rijst in de onderhavige zaak met name de vraag of de litigieuze producten voor de toepassing van de betrokken bepaling moeten worden geacht niet voor menselijke consumptie te zijn bestemd. Gelet op het voorgaande is het dan ook nuttig het Hof van Justitie te verzoeken om uitlegging van het navolgende:
- (1) Moet artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83 aldus worden uitgelegd dat deze bepaling van toepassing is op elk product dat overeenkomstig het in de eerste plaats (rechtstreeks) [Or. 6] beoogde gebruik ervan niet voor menselijke consumptie is bestemd, ook al nuttigen sommige personen dat product als alcoholhoudende drank om een roes op te wekken?
- (2) Is het voor de beantwoording van de eerste vraag van belang dat de persoon die de litigieuze producten uit een lidstaat heeft ingevoerd, wist dat de producten – die gedenatureerde ethylalcohol bevatten, in zijn opdracht worden vervaardigd en door andere personen worden geleverd (verkocht) aan eindverbruikers in Litouwen – door bepaalde personen worden geconsumeerd als alcoholhoudende drank, en dat hij – dat feit in aanmerking nemende – die producten heeft vervaardigd en geëtiketteerd met de bedoeling er zoveel mogelijk van te verkopen?

Verzoek om een prejudiciële beslissing

32. Voorts zij opgemerkt dat de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (hoogste bestuursrechter, Litouwen) de rechter van laatste aanleg is in bestuursrechtelijke zaken [artikel 20 van de Administracinių bylų teisenos įstatymas (wet betreffende bestuursrechtelijke procedures)], zodat hij gehouden is het Hof te verzoeken om een prejudiciële beslissing wanneer een vraag over de uitlegging van wettelijke regels van de instellingen van de Europese Unie is gerezen en die vraag moet worden onderzocht om de zaak te kunnen beslechten, (artikel 267, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de

Europese Unie en artikel 40¹ van de Lietuvos Respublikos teismų įstatymas (Litouwse wet inzake de rechtbanken).

33. Om twijfels weg te nemen die zijn gerezen met betrekking tot de uitlegging en toepassing van de voor de betrokken rechtsverhoudingen relevante bepalingen van Unierecht, is het in deze omstandigheden nuttig om het Hof te verzoeken om uitlegging van artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83.
34. De beantwoording van de in het dictum van de onderhavige beslissing opgenomen en aan het Hof voorgelegde vragen is van cruciaal belang voor de onderhavige zaak, omdat het daardoor mogelijk wordt gemaakt de nationale wettelijke bepalingen uit te leggen en op de betrokken rechtsverhoudingen toe te passen, waarbij tegelijkertijd de doeltreffendheid van het Unierecht wordt gewaarborgd, teneinde verzoeksters verplichtingen met betrekking tot de betaling van accijnzen over de ethylalcohol in kwestie vast te stellen.

Gelet op het voorgaande [OMISSIS] [verwijzingen naar nationale wetgeving] beslist de kamer van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (hoogste bestuursrechter, Litouwen)

het volgende:

Het onderzoek van de gegrondheid van de bestuursrechtelijke zaak wordt hervat.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende, voor de onderhavige zaak relevante vragen:

„1. Moet artikel 27, lid 1, onder b), van richtlijn 92/83/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken aldus worden uitgelegd dat deze bepaling van toepassing is op elk product dat overeenkomstig het in de eerste plaats (rechtstreeks) beoogde gebruik (consumptie) ervan niet voor menselijke consumptie is bestemd, ook al consumenten sommige personen cosmetica en producten voor persoonlijke verzorging zoals die welke in de onderhavige zaak aan de orde zijn, als alcoholhoudende drank om een roes op te wekken?

2. Is het voor de beantwoording van de eerste vraag van belang dat de persoon die de litigieuze producten uit een lidstaat heeft ingevoerd, wist dat de producten, die gedenatureerde ethylalcohol bevatten, in zijn opdracht worden vervaardigd en door andere personen worden geleverd (verkocht) aan eindverbruikers in Litouwen, door bepaalde personen worden geconsumeerd als alcoholhoudende drank, en dat hij daarom, dat feit in aanmerking nemende, die producten heeft vervaardigd en geëtiketteerd met de bedoeling er zoveel mogelijk van te verkopen?”

De behandeling van de onderhavige bestuursrechtelijke procedure wordt geschorst in afwachting van een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[Or. 7]

[OMISSIS]